

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **X.T.T.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Balková
zastoupený ustanoveným zástupcem advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,**
sídlem Nádražní 2, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2018, č. j. KRPP-1603-38/ČJ-2018-030022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená na 30 (třicet) dní od okamžiku omezení osobní svobody v Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie pod č. j. KRPP-1603-3/ČJ-2018-030022 ze dne 4. 1. 2018 následně prodloužená o 60 (šedesát) dní dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to Rozhodnutím o prodloužení zajištění pod č. j. KRPP-1603-19/ČJ-2018-030022 ze dne 26. 1. 2018, následně prodloužená od 40 dní dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to Rozhodnutím o prodloužení zajištění pod č. j. KRPP-1603-29/ČJ-2018-030022, se prodlužuje podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 50 (padesát) dní, tj. celkem na 180 (sto osmdesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody.
2. Žalobce namítal, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí poměrně podrobně zabývala eventuálními faktickými překážkami vyhoštění a rovněž hodnotila postup při realizaci výkonu vyhoštění, avšak již nezhodnotila právní překážky vyhoštění, které z logiky věci v daném případě způsobují nerealizovatelnost správního vyhoštění. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na to, že žalobci bylo doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění, příslušným odvolacím orgánem bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, a v současné době probíhá řízení o žalobě proti předmětnému rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, tudíž je prozatím rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné. Následně žalobce odkázal na stranu 8 napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaná také opomněla posoudit realizovatelnost účelu zajištění v zákonné lhůtě 180 dní s ohledem na to, zda bude v předmětné lhůtě možné dosáhnout vykonatelnosti správního vyhoštění, tedy ukončit soudní přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění, který má zásadně odkladný účinek pro realizovatelnost samotného vyhoštění. Jak je uvedeno i v napadeném rozhodnutí, podle ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí. Podle ustanovení § 172 odst. 7 téhož zákona o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění soud rozhodne do 60 dnů.
4. Žalobce dále poukázal na to, že ačkoliv podle ustanovení § 107 odst. 1 soudního řádu správního podání kasační stížnosti nemá odkladný účinek, Nejvyšší správní soud ho v řízeních o vyhoštění ve všech případech přiznává, což je také nezbytné s ohledem na úpravu práva na spravedlivý proces (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 219/2015-23 ze dne 1. 10. 2015. Řízení před Nejvyšším správním soudem přitom bude trvat nejméně 2 měsíce (patrně však více, ale i v případě, že by bylo rozhodováno s nejvyšším urychlením a žalobce by využil veškerých procesních lhůt v daném řízení, trvalo by dané řízení alespoň tuto dobu, neboť v daném řízení například i pouhá lhůta k doplnění kasační stížnosti představuje měsíc).
5. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dala jasně najevo, že v případě žalobce připadá v úvahu doba zajištění podle ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy maximálně 180 dní. I s ohledem na to, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a

následně i žalobu proti zamítavému rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, neexistuje sebemenší důvod domnívat se, že žalobce snad nevyužije dalších prostředků právní obrany, které právní řád připouští. Žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 2. 1. 2018, žalovanou tedy musí být propuštěn nejpozději dne 29. 6. 2018. V době vydání rozhodnutí tedy zbývalo pouhých 50 dní do uplynutí doby, kdy bude žalobce v každém případě propuštěn. Je naprosto neoddiskutovatelné, že v této době nebude žalovaná moci vyhoštění žalobce vykonat, a to ani v případě, že by se snad podařilo zařídit cestovní náležitosti jeho transportu do Vietnamu. S přihlédnutím k výše uvedené neodvratitelnosti žalobcova propuštění před právní realizovatelností účelu zajištění je tedy zřejmé, že v době vydání Rozhodnutí již zajištění žalobce neplnilo svůj účel, nýbrž se fakticky stalo pouze opatřením plnícím represivní a odstrašující funkci.

6. Podle článku 15 odst. 4 Návratové směrnice ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna. Právě v případě žalobce došlo k tomu, že nerozhodnutím o správním vyhoštění v zákonné lhůtě sedmi dní, což má být podle ustanovení § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pravidlem, ve spojení s očividnou snahou žalobce o využití všech prostředků k zamezení výkonu vyhoštění, přestal existovat právní předpoklad realizace vyhoštění v zákonné lhůtě 180 dní, po níž může být žalobce omezen na osobní svobodě. Jelikož výše popsaná skutečnost, že správní vyhoštění nebude a nemůže být vykonatelné do 29. 6. 2018, natož prakticky realizovatelné, byla žalované známa v době vydání rozhodnutí, zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti pro nezohlednění odpadnutí reálného předpokladu dosažení účelu zajištění. Žalovaná se ostatně výše uvedenou otázkou ani nezabývala, tudíž je její Rozhodnutí přinejmenším nepřezkoumatelné.
7. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na předchozí vyjádření zpracovaná k žalobám žalobce proti prodloužení zajištění, a to žaloba ze dne 26. 2. 2018 proti rozhodnutí o prodloužení zajištění č. j. KRPP-1603-19/ČJ-2018-030022 vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 17A 22/2018, kdy Krajský soud v Plzni vydal dne 13. 3. 2018 rozsudek, kterým žalobu zamítl a proti kterému si podal žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Dále žalovaná odkázala na žalobu ze dne 2. 5. 2018 proti rozhodnutí o prodloužení zajištění č. j. KRPP-1603-29/ČJ-2018-030022 vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 17A 61/2018. Žalovaná dále uvedla, že v odůvodnění rozhodnutí č. j. KRPP-1603-38/ČJ-2018-030022 o prodloužení zajištění řádně popsala stav a odůvodnila své rozhodnutí, zvláštní pozornost věnovala době zajištění a realizovatelnosti vyhoštění na stranách 5 – 9 rozhodnutí. Na závěr žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.
9. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
10. V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 1. 1. 2018 kontrolován hlídkou policie Spolkové republiky Německo (dále jen „Německo“) jako chodec na kolejích železniční tratě na úrovni obce Kothmaissling. K prokázání své totožnosti nepředložil hlídce žádný doklad totožnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl oprávněn k pobytu na území Německa, byl dne 2. 1. 2018 předán v rámci Readmisní dohody do České republiky. Na základě těchto skutečností byl žalobce dne 2. 1. 2018 zajištěn. Lustrací v Cizineckém informačním systému nebylo zjištěno, že by žalobce měl na území České republiky pobyt. Na základě této skutečnosti bylo dne 3. 1. 2018 s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 zákona o pobytu cizinců. Následně se ke správnímu orgánu dostavil pan H.A.N., nar. ..., st. přísl. ČR a doložil správnímu orgánu cestovní doklad Vietnamu č. C1921284 vydaný na jméno žalobce. Žalobce tedy pobýval na území ČR od 20. 12. 2017 do 2. 1. 2018 neoprávněně bez platného víza. Na základě těchto skutečností bylo 4. 1. 2018 žalobci vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena doba zajištění 30 od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 2. 1. 2018. Žalobce byl následně umístěn dne 4. 1. 2018 do Zařízení pro zajištění cizinců Balková.
12. Zdejší soud nejprve uvádí, že k charakteru rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění lze obecně konstatovat, že správní orgán musí vždy dbát na to, aby zajištění trvalo co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Pokud tedy správní orgán přistoupí k prodloužení doby zajištění, musí především zdůvodnit, jaké kroky dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011 č. j. 7As 126/2011-43).
13. Dále je nutné konstatovat, že k obsahu odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince se vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, č. j. 4 Azs 122/2014-43, v němž uvedl, že: „o zajištění cizince je rozhodováno bez provádění plnohodnotného správního řízení (§ 168 zákona o pobytu cizinců, srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, body 13-15), přičemž časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený, když celkově může zajištění podle § 27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, „trvat nejdéle 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody.“ Tohoto aspektu si byl vědom rovněž rozšířený senát (srov. výše citované usnesení č. j. 7 As 79/2010 – 150, bod 26). Na odůvodnění rozhodnutí o zajištění tak nelze klást totožné nároky jako na (případně) následně vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, které lze rovněž podrobit přezkumu odvolacím správním orgánem, popř. správními soudy. V rozhodnutí o zajištění postačí odpovídající vymezení důvodů pro omezení osobní svobody dotčeného cizince, což žalovaný učinil.“ Uvedené závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince.
14. K námitce, že se žalovaná nezabývala odpadnutím reálného předpokladu dosažení účelu zajištění, čímž zatížila rozhodnutí nepřezkoumatelností, soud uvádí následující. Na jedné straně tak stojí opravné prostředky v řízení o správním vyhoštění, na jejichž možnosti využití a předpokládané délce vyřízení podaných opravných prostředků žalobce staví svou argumentaci, a na straně druhé postačuje zákonu o pobytu cizinců k zajištění cizince i zahájení řízení o správním vyhoštění. Právní principy vylučují interpretaci žalobce, kdy pouze vedení řízení o správním vyhoštění vylučují aplikaci zajištění, které naopak s vedením řízení o správním vyhoštění počítá. Faktická situace žalobce se zcela může změnit

a nemusí být využito všech opravných prostředků, stejně jako nelze stanovit, jak dlouho bude trvat řízení. S ohledem na uvedené soud odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, v níž se konstatuje: „V souladu se směrnicí Evropské unie se navrhuje zákonem výslovně stanovit, ve kterých případech lze cizince zajistit i na dobu delší než 180, maximálně však na 545 dnů, tj. 18 měsíců (článek 15 odst. 6 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES). Z možností daných směrnicí je navrženo využít důvod spočívající v „nedostatečné spolupráci dotčeného státního příslušníka třetí země“. Zavedení této možnosti se navrhuje s ohledem na případy záměrného maření realizace správního vyhoštění (nikoli z objektivních důvodů jako je např. nemoc bránící realizaci vyhoštění) či ztěžování přípravy výkonu vyhoštění uváděním nepravdivých údajů, které se v praxi nezřídka objevují. V praxi nejsou výjimkou případy opakovaného uvádění nepravdivých údajů o totožnosti cizince, který nedisponuje cestovním dokladem ani jiným dokladem totožnosti. Cizincem uváděné údaje je nezbytné ověřovat ve státě občanství cizince, což může trvat i několik měsíců (totožnost se v letech 2008 a 2009 nepodařilo ověřit ve lhůtě 180 dnů u 37 % zajištěných cizinců). Předpokladem takto prodloužené doby zajištění je skutečnost, že vyhoštění cizince je v prodloužené době stále uskutečnitelné. Druhý z důvodů pro prodloužení doby trvání zajištění nad dobu 6 měsíců předpokládáný Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, tj. zpoždění při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí, nebyl využit s ohledem na význam zásahu do osobní svobody a okruh případů, v nichž by mohla být v praxi taková možnost uplatňována. Ustanovení o maximální době zajištění se vztahuje nejen na zajištění za účelem správního vyhoštění ale i další zajištění podle zákona o pobytu cizinců (zajištění za účelem vycestování podle § 124b, zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu podle § 129). Odvolací řízení je vyloučeno s ohledem na nutnost urychleného soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění.“ K úpravě institutu zajištění cizince přistoupil zákonodárce právě proto, aby nedocházelo k maření správních rozhodnutí. Zároveň do právního pořádku České republiky implementoval opravné prostředky, kterými může zajištěný cizince bránit svá práva. Institut zajištění cizince a možnost opravných prostředků se tak vzájemně nevylučují, jak naznačuje žalobce, nýbrž stojí vedle sebe.

15. Soud dále poukazuje na to, že v nyní projednávané věci žalovaná v rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce shledala, že důvody zajištění i nadále trvají, důvod k jeho ukončení tudíž není dán. Dále bylo žalovanou uvedeno, z jakého důvodu nepovažuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců za dostačující a rovněž zdůvodnila délku doby, pro kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo. Žalovaná shledala prodloužení doby zajištění žalobce nezbytným a to dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť hrozí nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho podání. Žalobce v protokolu uvedl, že nemá žádné finanční prostředky k vycestování z území České republiky. Z důvodu, že nemá povolen pobyt, tak není schopen si zajistit legální cestou finanční prostředky na vycestování. Dále žalobce není schopen správnímu orgánu uvést

žádnou adresu pobytu na území České republiky, na které by se zdržoval po dobu svého vycestování.

16. Soud tedy na závěr konstatuje, že v případě žalobce je rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění zcela namístě a řádně odůvodněné. Žalobce nerespektoval právní řád členských států Evropské unie ani České republiky a pobýval na území bez patřičného povolení k pobytu, navíc vědom si protiprávnosti svého jednání. Napadené rozhodnutí tedy obsahuje náležité uvedení všech důvodů, pro které bylo zajištění žalobce prodlouženo i řádně odůvodnění výroku, jímž byla stanovena doba zajištění žalobce, přičemž obsahuje i předpokládaný úkon potřebný k realizaci vyhoštění. Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a není v rozporu s dotčenými ustanoveními správního řádu ani zákona o pobytu cizinců.
17. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
19. Usnesením ze dne 17. 5. 2018, č. j. 17A 69/2018-22, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 8. 6. 2018) ve výši 3 100 Kč/úkon, celkem tedy 6 200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8 228 Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 25. června 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně